

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji, C (2008) 3411 z dnia 8 lipca 2008 r. notyfikowanej w dniu 11 lipca 2008 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (C) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w zakresie w jakim dotyczy ona niektórych wydatków poniesionych przez Włochy.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja wyłączyła z finansowania wspólnotowego w ramach EFOGR cztery kategorie wydatków poniesionych przez Włochy w trakcie lat budżetowych 2001-2006. W praktyce sprawa dotyczy korekt dotyczących pewnych refundacji wywozowych za owoce, warzywa i cukier, pomocy na rzecz przetwórstwa owoców cytrusowych w latach budżetowych 2004 i 2005 na poziomie dodatkowej opłaty wyrównawczej stosowanej w odniesieniu do mleka którego rozmiar produkcji i handlu przekroczył kwoty mleczne przyznane w roku budżetowym 2002/2003 i pomocy obszarowej na uprawę roślin w latach 2004, 2005 i 2006.

Na poparcie swych żądań skarżąca powołuje się na dokładność i właściwy charakter przeprowadzonych kontroli.

Podnosi ona w praktyce argument naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady proporcjonalności, art. 11, 12 i 14 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽²⁾, art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽³⁾, art. 22 i 30 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92⁽⁴⁾ oraz art. 50, 51 i 30 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 187, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 160, s. 103.

⁽³⁾ Dz.U. L 209, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 327, s. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 141, s. 18.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — SIAE przeciwko Komisji

(Sprawa T-433/08)

(2008/C 301/95)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società Italiana degli Autori ed Editori — SIAE (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, M. Mandel, L. Vullo, S. Valentino, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 3 i art. 4 ust. 2 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- zarządzenie innych środków, w tym środków dochodzeniowych, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie jest tą samą decyzją, która jest przedmiotem postępowania w sprawie T-392/08 AEPI przeciwko Komisji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi pięć zarzutów.

W zarzucie pierwszym skarżąca podnosi naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE oraz brak przeprowadzenia dochodzenia, w zakresie w jakim Komisja stwierdza w decyzji występowanie uzgodnionej praktyki bez przedstawienia żadnego dowodu, poza samym faktem, że liczba umów o wzajemnej reprezentacji ogranicza możliwość przyznania licencji na terytorium, na którym działa inne stowarzyszenie zbiorowego zarządzania. Komisja pomija w związku z tym, że wiele stowarzyszeń

zarządzania uznaje, że mogą w jak najlepszy sposób zagwarantować prawa ich członków powierzając ich repertuar stowarzyszeniom zarządzania, mogącym zapewnić skuteczną ochronę praw autorskich, przy czym oczywiste jest, że to właśnie stowarzyszenia związane trwale z danym terytorium mogą w pełni spełnić ten wymóg.

W zarzucie drugim skarżąca podnosi naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE oraz nielogiczny charakter uzasadnienia decyzji, gdyż sama Komisja usiłując wykazać możliwość zarządzania licencjami obejmującymi różne obszary na nadawanie utworów muzycznych drogą satelitarną, kablową i przez Internet, dostarczyła dowód na nieistnienie podobnych działań stowarzyszeń zarządzających. Zarzut postawiony przez Komisję został podważony przez podawane przez nią przykłady udzielania przez stowarzyszenia zarządzające pełnomocnictw szerszych niż terytorium, na którym działa jedno stowarzyszenie.

W zarzucie trzecim skarżąca powołuje się na naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE, gdyż nawet jeśli zdaniem Komisji doszłoby do uzgodnionej praktyki, co zostało zakwestionowane, praktyka ta nie ograniczałaby w żaden sposób konkurencji, w zakresie w jakim rozgraniczenie terytorialne stanowi konieczną konsekwencję wyłącznego charakteru praw przysługujących autorom.

W zarzucie czwartym skarżąca powołuje się na naruszenie przez Komisję zasady kontradyktoryjności i art. 253 WE z uwagi na brak uzasadnienia, gdyż Komisja nie poinformowała stowarzyszeń o istotnych okolicznościach faktycznych, na podstawie których, w wyniku przeprowadzonych dochodzeń, nie zaakceptowała ona zobowiązań zaproponowanych przez SIAE.

W zarzucie piątym skarżąca powołuje się na naruszenie art. 253 WE z uwagi na brak uzasadnienia, naruszenie zasady proporcjonalności i zasady pewności prawa oraz sprzeczny i nielogiczny charakter środków ustanowionych w art. 4 ust. 2 decyzji. Całkowicie nieokreślony charakter żądanych przez stowarzyszenia zarządzające działań „weryfikujących”, stawia SIAE w sytuacji niepewności, jeśli chodzi o określenie działań, jakie Komisja uznałaby za wystarczające do zakończenia podnoszonej uzgodnionej praktyki. Ponadto, skoro Komisja przyznaje wyraźnie, że ograniczenie pełnomocnictwa do terytorium innego stowarzyszenia zarządzającego nie stanowi ograniczenia konkurencji, w wyraźnej sprzeczności z tym twierdzeniem pozostaje nakazanie stowarzyszeniom zarządzającym dokonania w sposób dwustronny weryfikacji rozgraniczenia terytorialnego w zakresie wszystkich pełnomocnictw co do nadawania drogą satelitarną, kablową i przez Internet i nakazanie przekazania Komisji kopii weryfikacji wszystkich umów o wzajemnej reprezentacji. Należy dodać do tego fakt, że ponieważ Komisja wymaga dwustronnej weryfikacji rozgraniczenia terytorialnego, poszanowanie w pełni art. 4 ust. 2 decyzji przez SIAE pozostaje poza jej obszarem decyzyjnym, gdyż jest ona zależna od niezależnych uchwał 23 innych stowarzyszeń zarządzających.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2008 r. — Studio Vacanze przeciwko Komisji

(Sprawa T-436/08)

(2008/C 301/96)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Studio Vacanze (Budoni, Włochy) (przedstawiciel: M. Cannata, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Tytułem żądania głównego:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 2 lipca 2008 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Tytułem żądania posiłkowego:

stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w niej ona odzyskanie pomocy uznanej za niezgodną (ze wspólnym rynkiem) wraz z odsetkami liczonymi począwszy od dnia, w którym środki te zostały wypłacone beneficjentom, aż do dnia ich faktycznego zwrotu.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją w niniejszej sprawie jest ta sama decyzja, której dotyczą sprawy T-394/08 Regione Sardegna przeciwko Komisji i T-408/08 S. F. Turistico Immobiliare przeciwko Radzie i Komisji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi:

- naruszenie art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽¹⁾, bowiem przepis ten zezwala na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego jedynie w przypadku „pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem”, a nie w przypadku „przyznania pomocy sprzecznej z prawem”; z powyższego wynika, zdaniem skarżącej, niezgodność z prawem formalnego postępowania wyjaśniającego jako całości;